

Arrest

nr. 75 384 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. GUEDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen België binnen op 18 december 2009 en dienden op 22 december 2009 een asielaanvraag in. Op 26 januari 2010 werden de asielaanvragen overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor beslissing.

1.2. Bij beslissingen van 6 december 2010 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

1.3. Tegen deze beslissingen stelden zij op 5 januari 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arresten nrs, 58.230 en 58.231 van 21 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd.

1.4. Op 11 oktober 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 10 oktober 2010 ontvankelijk verklaart. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande deze aanvraag.

1.5. Op 12 juli 2011 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing werd hen op 16 oktober 2011 betekend.

1.6. Op 2 september 2011 werd aan verzoekers een bevel gegeven het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13quinquies. Dit zijn de bestreden beslissingen, beide gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

Op 8 november 2011 diende verzoekster, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“A. Aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 nog hangende: Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van IA van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers hebben een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf gebaseerd op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 19 oktober 2011 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard en werden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie model A in afwachting van een beslissing ten gronde. De procedure in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 is derhalve nog lopende. Zodoende kan er tegen verzoekers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden uitgevaardigd. Mevrouw [K.] lijdt aan een ernstige posttraumatische stress disorder met slaapstoornissen en angstige bezorgdheid. Zij wordt hiervoor niet alleen medicamenteus verzorgd maar tevens psychologisch begeleid. Zoals de behandelende arts, dr. LUX Leen, stelt in haar attest dient verzoekster deze behandelingen verder te zetten. Deze noodzakelijke zorgen zijn niet even toegankelijk in Armenië als in België. De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekers, zonder rekening te houden met de aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de Wet van 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden. Dit bevel werd immers uitgevaardigd zonder enig verder onderzoek naar de concrete medische situatie van verzoekster en zonder het nemen van een beslissing met betrekking tot de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980 waardoor de zorgvuldigheidsplicht ernstig geschonden wordt. De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624). Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing meteen ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel door de overheid. Het gaat hier immers over een kennelijk onredelijke beslissing die op zijn minst onrechtmatig kan genoemd worden.

B. Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Door geen rekening te houden van de aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 en door aan verzoekers te bevelen het grondgebied te verlaten, schendt de Dienst Vreemdelingendienst op manifeste wijze artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Verzoekster dient de gespecialiseerde medische behandeling die zij heden geniet in België verder te zetten zodoende dat zij op een degelijke manier kan genezen. Gelet op het bovenvermelde

dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat tegen verzoekers werd uitgevaardigd, geschorst alsook vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004).

De bestreden beslissingen zijn afdoende gemotiveerd en bevatten zowel de juridische bepalingen op grond van dewelke de beslissingen werden genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen. De bestreden beslissingen verwijzen naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen, met name naar artikel 75, § 2, en artikel 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007.

In de bestreden beslissingen wordt eveneens melding gemaakt van het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verzoekers zich bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: zij verblijven in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Verzoekers zijn niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissingen werden genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Overigens betwisten verzoekers niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, noch dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen bevond er zich geen hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in het administratief dossier. Op 12 juli 2011 werd verzoekers hun aanvraag immers ongegrond verklaard. Het feit dat deze beslissing op het moment dat hun een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven nog niet aan verzoekers werd betekend, doet niets af aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De instructies van 19 oktober 2010 waarbij verzoekers in het bezit werden gesteld van een attest van Immatriculatie vermelden namelijk duidelijk dat dit enkel in afwachting is van een beslissing; ten gronde inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze beslissing ten gronde werd genomen op 12 juli 2011, terwijl de bestreden beslissingen werden gegeven op 2 september 2011.

Bovendien dient men vast te stellen dat geen enkele wet voorziet in de schorsende werking van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het indienen van een aanvraag op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. R.v.St, nr. 166.626, 12 januari 2007).

Er valt dus niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de bestreden beslissingen, nu de bevelen, waarvan

de motieven met name de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers in beroep weigerde te erkennen en dat verzoekers illegaal in het Rijk verblijven omdat zij niet beschikken over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, niet werden betwist door verzoekers en afdoende duidelijk zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers maken in het licht van hun betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; dat met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is;" (R.v.St., nr. 82.301 van 20 september 1999). Er dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissingen niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissingen schragen. Verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn wanneer deze vaststelt dat op 21 maart 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoekers zich in het Rijk bevinden zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat verzoekers niet uiteenzetten in welk opzicht de bestreden beslissingen artikel 1A van de Conventie van Genève schenden.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Verzoekers brengen bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

Eerder werd er reeds op gewezen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds op 12 juli 2011 ongegrond werd verklaard. Dit is dus ruimschoots voor hen de bestreden beslissingen werden gegeven.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC